

Skoler blive oplærte i at anvende Skolegymnastik ved deres Undervisning. Det var egentlig det, jeg mente.

M. Madsen: Jeg er ganske enig med den ærede Ordfører i alle de Betragtninger, han nu fremsatte, — det er det mærkværdige, men hans Udtryk forekom mig ikke heldig valgte over for de mange Gymnastiklærere, som vi have, og som fremdeles blive staaende til Tjeneste, og som i alt væsentligt kun have den militære Uddannelse at støtte sig til. Det forekommer mig ikke rigtigt, at den skal have Prædikater: den uheldigste. Jeg er i øvrigt fuldstændig enig med den ærede Ordfører, det har jo vist sig mange Gange under Forhandlingerne i Udvalget, hvad den ærede Ordfører jo vil vide; paa dette Omraade ere vi saa enige, som man vel kan være. Men jeg mener, at det af Ordføreren brugte Udtryk er uheldigt, af Hensyn til den Mængde Lærere, der blive staaende, og som dette Udtryk kommer til at hæfte ved. Jeg maa nærmest betragte det som en Fortalelse, da Udtrykket jo ellers ikke er fremkommet under Udvalgsforhandlingerne. Det er ganske klart, at den Opdragelse i Almindelighed, som disse Lærere have faaet, passer mindre godt for Skolerne, og det er lige saa klart, at man der ønsker at indføre en noget anden Gymnastik end den, man bruger ved Hæren. Alt det ere vi ganske enige om, men jeg mener ikke, at det er nogen heldig Tak at bringe dem, der hidtil have baaret dette Fag, naar man betegner deres Uddannelse som den uheldigste, de kunde faa.

B. Nielsen: Det er med Hensyn til Indstillingen under Nr. 3, at jeg gerne vilde sige et Par Ord. Den ærede Ordfører har omtalt Slutningen af den og har henvist til de Udtalelser, som staa i Betænkningen, og vi have ogsaa hørt den ærede Minister udtale sig i den Henseende. Jeg havde dog hellere set, at Slutningen af Punkt 3 var bleven omændret noget. Slutningen lyder nu saaledes: „Efter at der er overdraget dem 27 Timer, beholde de den dermed forbundne Lønning, selv om der ikke til enhver Tid kan tildeles dem det fulde Tal af Timer.“ Jeg havde hellere set, at der havde staaet saaledes: „Efter at der er overdraget dem 27 Timer, beholde de den dermed forbundne Lønning, selv om der en enkelt Gang i kort Tid ikke kan tildeles dem det fulde Tal af Timer.“ Jeg nærer i og for sig ingen Tvivl om, at det er den naturlige og rig-

tige Mening af Bestemmelsen, men som den ærede Ordfører udtalte, har der i Udvalget været ikke saa faa Medlemmer, der have næret den Frygt, at man mulig i Fremtiden kunde misbruge den Ordlyd, som her foreligger. Jeg er fuldt enig med den ærede Ordfører i, at vi ikke behøve at nære nogen Frygt, saa længe vi have den nuværende Minister, men vi vide jo, at Ministre ere skiftende, og der kunde derfor være Grund til, at der kunde fremkomme en bestemt Udtalelse. Jeg har ikke villet stille noget Underændringsforslag, fordi jeg har ment, at man ogsaa kunde slaa sig til Ro med en Udtalelse af den ærede Ordfører og fra den ærede Minister, som jeg ikke tvivler om ville være saaledes, at de samstemme med min Opfattelse. Det hedder jo nok i sidste Stykke af Betænkningen, hvor der er Tale om dette Punkt, at vedkommende ikke paa kunstig Maade maa kunne skubbes ind paa den højere Løn, for saa senere at have denne højere Løn uden Hensyn til, at hans Timetal en kort Tid derefter stadig eller regelmæssig er nede under 27 Timer, og jeg nærer ingen Frygt for eller Tvivl om, hvad den ærede Ordførers Mening har været, men det kan jo dog i alt Fald forstaaes saaledes, som om man, hvis en Mand kom ind paa den højere Løn, og man saa de første 2—3 Aar lod ham beholde Timetallet og altsaa ogsaa Lønnen, kunde lade ham gaa ned i Timeantal og dog fremdeles lade ham beholde Lønnen, fordi Ordene „en kort Tid derefter“ kunne misforstaaes paa en saadan Maade. Jeg fremdrager det her, for at det ikke skal volde Vanskeligheder ved den videre Forhandling, eller at man skal blive nødt til at stille Ændringsforslag, altsaa for at faa en bestemt Udtalelse, der i alt Fald sikrer gennem Forhandlingerne her, at det har været Tingets Mening ved Afstemningen, som jeg her har givet Udtryk, at man altsaa ikke alene, som Betænkningen siger, ikke kan lade dem gaa op paa unormal Maade, men at man heller ikke, selv om de have staaet en 2—3 Aar paa det normale Timeantal og have faaet den normale Løn, kan blive ved at give dem denne maaske en 5—6 Aar derefter, trods det, at de sank ned paa et betydelig ringere Timeantal. Det var kun disse Bemærkninger, jeg ønskede at gøre, for at fremkalde Udtalelser fra den ærede Ordfører og den ærede Minister, om de billige den Opfattelse, jeg her har gjort gældende, idet jeg for øvrigt ikke nærer Tvivl om, at de i Virkeligheden billige den.